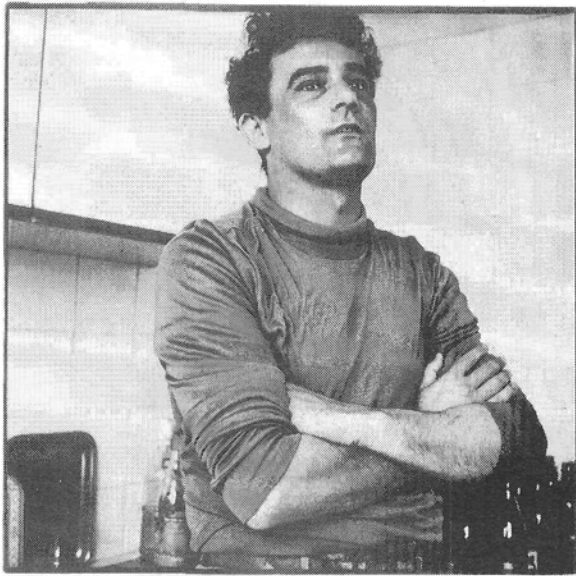

Bódy Gábor

M E S E

Lugosi Lugo László fotója

Hát én ötvenhatról nem sokat tudok mondani – mondta Vakarcs –, akkor még csak tizennégy éves voltam. Es milyen jó fiú, el se hinnétek. Nagy kör-folyosós házban laktunk, a Kilián laktanya közelében. Előkotort egy ci-garettát, kicsit gyűröttet, és rágyújtott. Egész nap a folyosón ugráltunk – mi srácok marhára élveztük a dolgot –, üres hüvelyekkel játszadoztunk, egyszer egy srác hozott egy léppuskát, de a házmester elkobozta. Tudjátok, anyám nem is ismertem, rég meghalt, a fater meg egész nap kószált, a nőjéhez mászkált, kolbászt vitt, meg kenyeret. Persze, ez csak eleinte volt, mert később komolyabbra vált a dolog, arra felénk nagy harcok voltak, egész nap az óvóhelyen ültünk, sőt, ott is aludtunk, és a faterom is csak minden másnap mászott el a kurvájához. Az óvóhelyen ültünk akkor is, amikor egy hülye tank szétlőtte a lakásunkat anyám utolsó fényképével együtt. Mikor vége lett a bulinak, a mosókonyhában kaptunk szükséglakást, egész barátságos volt. Aztán a fater elküldött jobb vidékre, az öreganyámhoz, persze állatián megható dumával. Már négykor fenn volt, teát főzött, de nem szólt egész idő alatt semmit, csak füttyörészett halkán. Én akkoriban állati mulya kis jófiú voltam, fehér lelkivilággal meg lila pöttyökkel. Reggeli közben megszólalt a faterom: „nézd fiam, már nagy vagy, felnőttél.” Én egy pilanatra megborzongtam, mert tényleg nagynak éreztem magam, és féltem attól, ami majd jön. „Tudod, hogy én és Ica néni”, mondta, „tudom”, mondtam én. Marha változatos volt a szövegünk, minden mondat után fél óra hallgatás. „Mire hazajössz – mondta –, már lesz lakás, meglátod, jól meglesztek egymással”. Én meg még valahogy megsajnáltam, és mondtam neki, hogy igen, biztos jól megleszünk egymással. Ez az Ica egy marha dög nő volt, sárga hajjal és lila tollakkal a fenekében. Persze, akkor ezt nemigen tudtam, csak az üres töltényhüvelyekkel játszadoztam. Különben se nagyon érdekelt, bár egy kicsit meg voltam ijedve. De nem mutattam. Mikor a pályaudvaron vártunk a vonatra – már jó előre kimentünk

helyet foglalni –, akkor is csak hallgattunk. A fater mereven állt, lapát tenyerét a tarkómra tette, játszadozott a hajammal. Zavarban volt, nem tudta, mit szokás ilyenkor mondani. „Aztán jól viseld magad”, mindig ilyen hülye dumája volt. „Igen”. Aztán beállt a vonat, felverekedtem magamat, fater feladta az ablakon a cuccot, ezzel legalább elment egy csomó idő. „Feljöjtek valamit segíteni?”, kérdezte. „Nem muszáj”, mondtam, „már felraktam a koffert”. Állati zavarban volt, valamit mindenáron mondani akart, de semmi se jutott eszébe. Végül elmondta huszonharmadszor a kedvenc szövegét: „jól viseld magadat”, meg „tudod, ha kinyitod a bőröndöt, ott oldalt a zsebében van a zsíroskenyér, mellette zacskóban egy kis kolbász, elég lesz?” Bólogattam, ő meg rámivallt: „mit hallgatsz, mint egy süketfajd?” A hasonlatai is ilyen hülyék voltak. Én állatira el voltam máladva, de tényleg nem tudtam semmit se mondani, hát megfogtam a kezét. Így álltunk vagy egy fél óráig, ő felnyújtotta a kezét szólanul, én meg szorongattam, mind a kettőnknek szörnyen kényelmetlen volt, de egyikünk sem akarta elengedni a másik kezét. Végre megszólalt, volt egy jó ötlete. „Várjál”, mondta, „veszek egy kis savanyúcukrot. Vagy inkább csokit akarsz?” „Nem”, mondtam, „mindjárt indul a vonat.” Akkor mondta be a megafon: „Figyelem, figyelem, vonat indul Bükköstahonyára a vááágány mellett tessék vigyuuá-vigyuuázni!” A fater rámvigyorgott, „te engem ne félt, nem mondtam még, hogy diákkoromban futóbajnok voltam?” Mindig humorizált, és mindig megjátszotta, mintha diákkora lett volna. „Dijákkoromban így, dijákkoromban úgy”, állandóan dijákozott. Elszaladt egy távoli trafikig, közben az egyik helyiségből kijött a bakter, hóna alatt tárcsával, és szép lassan előrement a mozdonyig. Én meg elkezdtem üvöltöni, „apa, apa!” Nem hallotta meg. A vasutas felemelte a tárcsát, a kalauzok sípoltak. Akkoriban elég nagy zűrzavar volt a pályaudvarokon. Fater pont akkor vette meg a cukrot, megfordult. Egy arra járó eltakarta a szemem elől, közben a vonat meg csigalassan elindult. Integtettem, „apa, apa!” Végre feltűnt, futva közeledett. Tényleg jól futott, a sála kioldódott, és lebegett utána. Egyik kezében a kalapját, a másikban a cukros zacskót tartotta. Vagy öt méterre lehetett az ablakomtól. Átrohantam egy ablakkal lejjebb, de addigra a vonat is felgyorsult, ugyanannyi maradt a távolság. „Na, csak még egy kicsit”, kiabáltam, és mint egy gyerek, elsírtam magam, igaz, gyerek is voltam még, nem is tudjátok elképzelni, milyen mulya kis jófiú. „Ne bögj, te bolond!”, üvöltötte apa, és torzul vigyorgott. Állati hülye vigyora volt. Már kapkodva vette a lélegzetet, a külső vágányokon járunk. Biztos rövidtávfutó volt „dijákkorában”. Kikerült egy öregasszonyt, és utánam kiabált, „kapd el!” A cukros zacskó nagy ívben röpült felém, aztán lependeredett a kocs oldaláról, és a sinek közé esett. Nem sok maradhatott belőle. Faterom is szép lassan eltűnedezett a távolban.

Aztán sokáig intézetben laktam. A kurva anyját – mondta Vakarcs, és eldobta az üres cigarettás zacskót. – Adjatok egy cigit!

1964. december

Részlet a kiadás előtt álló Bódy Gábor válogatott írásai c. kötetből.